

OM FOTBOLLENS SKÖNHET OCH ANDRA DIKTER

Det är inte utan att jag lyfter ögonbrynen extra kraftigt, då jag en bit in i Bengt Erasmies senaste diktsamling, Dagsljus, stöter på en utomordentligt insiktsfull prosalyrisk beskrivning av en fotboll och därmed angränsande tankar om en fotbollsmatch. Det sker i diktsviten Poem, som i sig är omgiven av dikterna Skönhetens tempel och Bön. Kanske finns det några ännu inte antydda förbindelser mellan andliga och världsliga "tempel".

Författaren broderar konstfullt ut texten, då fotbollen beskrivs i termer av skönhet, kamp och "odödliga ögonblick". Kanske är det som om poeten vill minnas VM 1958 eller 1994. Händelser som lagt sig tillrätta i idrottshistorien, därför att de finns där långt inne i själen som djupupplevelser. Därmed blir det extra nödvändigt att av dessa tillfällen då årskrönikor rullas upp, minnas Kurre Hamrins vristvrickning på högerkanten och Tomas Ravellis vänsterarmsräddning vid avgörande straffsparksläggning. Det är så historia kan skrivas, men även "eviga" Skönhetsstunder visas på tv-rutan. Författaren skriver i övergripande perspektiv om bollens funktion, skönhet och kampiver:

Det är den, bollen, som styr spelet, som tvingar spelarna fram och tillbaka över planen, som lurar dem att fläka sig och stöta ihop, driver dem till det omöjligas gränser, och det är den, denna miniplan som lämnat sin himmelska bana för att leka med människorna, en liten rund gudom som dyrkad och hatad, oändligt åtrådd och oändligt misshandlad, men osårbar, lyft på huvuden och smekt av fötter och sparkad, sparkad, sparkad, det är den som det gäller att överlista, under ett sken av underkastelse, och detronisera för att själv ett ögonblick bli gudomlig, få del av odödligheten – genom att skjuta den i mål.

Erasmie fortsätter med att se en fotbollsmatch i dåligt väder, där en fotbollsplan kan te sig "som ett träsk där en hop orienterare håller på att gå ner sig" eller då han betraktar spelarna utifrån den svenska språklärens ordklasser "spelarnas kroppar som språkets uråldriga ord, och lika unga – böjliga som verben, ofrånkommiga som substantiven, anonyma som pronomina, ord som sluter sig samman i satser för att fånga meningen liksom spelarna bollen..."

Diktsamlingen har annars ett brett anslag med motivkretsar, som täcker över ren naturlyrik, som I april, Motiv, Sensommarlyrik och framtidsbetraktelser som i avdelningen I annat ljus - en allegorisk promenad – som leder fram över frodiga murgrönor och "tänkande" träd, under mörka nattmoln.

Men det är ändå öppningsdikten som sätter sin existentiella prägel på denna samling och namnet på dikten blir även bokens

titel: Dagsljus. Den intensivt omedvetna företeelsen att dagens ljus ger liv och svalka, att det omedvetna kan hålla livet och dagen vid liv. Att kunna se, som den bortgångne poeten Sten Hagliden, det lilla och obetydliga, som stora överraskande äventyr. Mellan sol och jord, mellan död och liv, mellan eld och is finns "en tyst energi, en värme", som kallas kärlek, skriver Erasmie. Bara så kan vi fyllas av liv! I diktens slutrader heter det:

Och bara så kan vi älska världen,
som den sjuke i sin säng
som tömmer vattenglas
och känner sig fyllas av livet
- dess milda klara ljus
ännu en stund.

En fin diktsamling, som visar på en poet som med säkra stilgrepp och genomarbetat, poetiskt formspråk, pendlar över små och stora "livshorisonter".

Hans-Evert Renérius

hansevert.renerius@swipnet.se

Bok: Bengt Erasmie, Dagsljus. Dikter. Atlantis.